

бути більш довірливою і невимушеною, потрібен партнерський діалог між викладачем та студентом.

З метою виявлення соціальних уявлень студентів про ідеального викладача було опитано студентів вищих навчальних закладів м. Миколаєва. Анкета включала наступне питання: «Які особистісні якості, у першу чергу, повинні бути притаманні викладачеві ВНЗ?» Згідно результатів аналізу: на першому місці в уявленнях студентів про ідеального викладача знаходиться така його особистісна якість, як об'єктивність, на другому – почуття гумору, на третьому – емоційна врівноваженість, на четвертому – компетентність. На останньому ж місці знаходиться така якість, як охайність [2, . 177].

Отже, для того щоб працедавці отримали фахівців нового класу, які володіють ґрунтовними знаннями, відповідними вміннями і необхідними особистими рисами - до пріоритетних напрямів розвитку маркетингової освіти слід віднести співпрацю з підприємствами, глобальне навчання, інтеграцію науки й освіти.

Література

1. Могилова А.Ю., Будашко В.О. Особливості маркетингу у готельно-ресторанному бізнесі. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Економічні науки. Вип.17, Ч.2., 2016 р. С.72-75.
2. Рожанська Н.В. Уявлення про ідеального викладача студентів ВНЗ міста Миколаєва. Науковий вісник МНУ імені В.О. Сухомлинського. Психологічні науки. №2(18), листопад 2017 р. С. 175-180.
3. Чорний О.О. Актуальні проблеми підготовки майбутніх маркетологів у системі вищої освіти України. Ефективна економіка. №3, 2012 р. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1000>
4. Чухрай Н.І. Маркетингові компетенції і проблеми підготовки фахівців з маркетингу. Маркетинг в Україні. № 2, 2009 р. С. 53-58.

Андрєєв М. В.

канд. пед. наук, доцент,
професор кафедри педагогіки, психології та освітнього менеджменту
Харківська гуманітарно-педагогічна академія, м. Харків

ЩОДО ПОНЯТТЯ «ЯКІСТЬ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ»

Сьогодні в Україні відбуваються модернізація вищої освіти та адаптування вітчизняної освіти до європейських стандартів відповідно до принципів Болонського процесу.

Процес підготовки спеціалістів у закладах вищої освіти Європи значно демократичніший, ніж у вітчизняних. Основою стосунків між викладачами і студентами в європейських закладах вищої освіти є співпраця, а не відносини «керівник – підлеглий». Сучасній українській вищій школі бракує саме таких відносин, такої співпраці викладачів зі студентами, яка є у більшості демократичних країн світу. Будь-які новації будуть неможливі без якісної, професійної діяльності викладачів [1].

Важливою умовою модернізації освіти є якісна професійна діяльність викладачів.

Поняття «якість» характеризується по-різному – це сукупність можливостей, основа існування об'єктів чи процесів, суттєва їх визначеність; вона є структурною (ієрархічною) і динамічною системою їх властивостей.

Як правило оціночними показниками якості освіти в теорії є:

- «ступінь відповідності мети і прогнозованих результатів освіти як на рівні системи освіти взагалі, так і на рівні конкретного навчального закладу;
- співвідношення і взаємозв'язок між різними параметрами в оцінці результатів освіти конкретної людини (рівень навчальних досягнень, розвиток здібностей, сформованість особистісних і ціннісних орієнтирів);

- ступінь відповідності теоретичних знань та умінь їх практичному використанню в житті та професійній діяльності, наявність потреби в постійному оновленні своїх знань, безперервному їх удосконаленні» [2].

Якість діяльності викладачів у закладі вищої освіти залежить від багатьох чинників. Викладач повинен мати відповідний рівень професійних знань; вміти навчати – передавати ці знання, вміти мотивувати студента навчатися, співпрацювати. Ми підтримуємо тих науковців, які вважають, що в основі діяльності викладача має бути співпраця зі студентами, вміння використовувати новітні педагогічні, технічні, інформаційні технології навчання та виховання.

Якості сучасного викладача можна визначити виходячи із сфер його діяльності у закладі вищої освіти, а саме:

- здійснення навчального процесу;
- методична робота та підвищення особистої кваліфікації;
- виховна робота серед студентів;
- наукова робота;
- управління кафедрою, факультетом та ін.;
- особиста життєдіяльність викладача.

Інтегрована модель якостей викладача вищої школи, може бути представлена, як система якостей особистості, які необхідні для реалізації вищезгаданих сфер його діяльності.

Сукупність необхідних викладачу закладу вищої освіти якостей можна представити у вигляді п'яти блоків:

- професійна компетентність;
- особисті якості;
- організаторські здібності;
- ділові якості;
- вміння керувати собою;

Слід зауважити, що активність студентів залежить головним чином від викладача, від його вміння донести до студентської аудиторії знання та від його особистих якостей. Адже викладач вищої школи повинен бути для студентів прикладом освіченості, інтелігентності, професійності [3].

Наукова співпраця студентів та викладачів є передумовою демократизації вищої освіти. Така співпраця підвищує активність студентів, стимулює їх до більш глибокого вивчення пропонованого викладачем навчального курсу, сприяє зростанню професійної майстерності студента та виступає потенціалом розвитку вищого навчального закладу[1].

Якість діяльності викладачів, як і якість освіти визнані пріоритетними напрямками державної освітньої політики. Зокрема, у Національній доктрині розвитку освіти зазначено, що зусилля держави у галузі освіти спрямовується на постійне підвищення її якості, оновлення змісту, форм організації навчально-виховного процесу, створення ринку освітніх послуг та його науково-методичного забезпечення.

Для забезпечення якості професійної діяльності викладачів, необхідно створювати відповідні умови, зокрема: вивчати і задовольняти професійні потреби й інтереси педагогічних працівників, формувати їхні трудові мотиви, спрямовані на досягнення цілей закладу освіти; бачити перспективи їх професійного зростання; розвивати професійний потенціал; активно залучати до інноваційної освітньої діяльності.

Література

1. Радченко В.М. Основні завдання та сучасний зміст управління якістю професійної діяльності викладачів технікуму // Умови і фактори формування особистісно-орієнтованих підходів до навчання: Проблеми сучасності: культура, мистецтво, педагогіка: Зб. наук. праць. – Харків: Стиль-Іздат, 2006. – С. 309-321.
2. Управління якістю освіти /За ред.. Лавренюка А.О. – Хмельницький: ХОІ ППО: Кам'янець-Подільський: Абетка-НОВА, 2003. – С.184.

3. Педагогика: Учеб. пособие: В.А.Сластенин, И.Ф.Исаев, А.И.Мищенко, Е.Н.Шиянов.— М.: Школа-Пресс, 1998.— С.512.

Бабовал І. В.

студентка спеціальності «Початкова освіта»
ВСП Дубенський педагогічний фаховий коледж РДГУ, м. Дубно

Комар І. Ю.

студентка спеціальності «Початкова освіта»
ВСП Дубенський педагогічний фаховий коледж РДГУ, м. Дубно

КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД, ОРІЄНТАЦІЯ ОСВІТИ НА ПРОФЕСІЙНИЙ РОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ

Освіта є соціальним інститутом, через який проходить кожна людина, набуваючи при цьому рис особистості, фахівця і громадянина. Завдяки діяльності вчителя реалізується

- державна політика у створенні інтелектуального, духовного потенціалу нації, розвитку вітчизняної науки, техніки і культури,
- збереженні і примноженні культурної спадщини й формувалися людини майбутнього,
- забезпечується Конституційне право громадян України на здобуття повної загальної середньої освіти.

Сучасні вітчизняні вчені плідно працюють у царині розробки питань із компетентнісного підходу, досліджуючи основні феномени, поняття, процеси. Аналіз сутності зазначеного феномену, характеристику його складових знаходимо у дослідженнях О. Локшиної, О. Пометун, В. Свистун, О. Сібель, В. Ягупова. Тому можна стверджувати, що українські науковці активно досліджують динаміку впровадження компетентнісного підходу в системі освіти України. Кожна галузь освіти формує своє коло компетентностей, які є метою та результатом навчання молоді в Україні.

Все вище зазначене висуває проблеми підготовки вчителя, його становлення і професійної компетентності. Саме компетентнісний підхід розглядається як один із важливих концептуальних принципів, який визначає сучасну методологію оновлення змісту освіти.

Підготовка педагога здатного до ефективної роботи за спеціальністю на рівні світових стандартів, який самостійно приймає рішення в ситуації вибору, прогнозує їх можливі наслідки; здатного до співробітництва, володіє розвинутим почуттям відповідальності за долю країни і постійно підвищує власний освітній і професійний рівні протягом усього життя.

Нова українська школа потребує нового вчителя, який дійсно стане рушієм змін. Одним із основних завдань сучасної вищої педагогічної освіти є питання впровадження компетентнісного підходу у професійну підготовку майбутніх вчителів. Проблема формування професійної компетентності майбутніх фахівців у процесі навчання в закладі вищої освіти привертає увагу багатьох учених.

У сьогоднішній день немає визначеного єдиного підходу до розуміння поняття «компетентнісний підхід». Ідея компетентнісного підходу в педагогіці зародилася на початку 80-років минулого століття, коли в журналі «Перспективи. Питання освіти» була надрукована стаття В. де Ландшеєра «Концепція «мінімальної компетентності»». Спочатку йшлося не про підхід, а про компетентності, професійні компетентності, професійних компетенцій особистості як мети та результату освіти. При цьому компетентність у самому широкому сенсі розумілася як «поглиблене знання предмету або засвоєне вміння». Сучасні автори по-різному трактують це поняття. Так, в різних дослідженнях компетентнісний підхід означає поступову переорієнтацію домінуючої освітньої парадигми з переважаючою трансляцією знань, формуванням навичок, створення умов для оволодіння комплексом компетенцій

Особливості навчання на основі компетентності:

- навчання сконцентроване на вихідних результатах, а не на вхідних;